

[Aksel Larsen.]

på udtalelser jeg har fået af mange skattesagkyndige, og jeg er sikker på, at hvis den højtærede finansminister talte med sine skattesagkyndige i skattedepartementet, ville de bekræfte, at de tror, min påstand er rigtig.

Tillad mig at sige til det ærede medlem hr. Axel Sørensen, at han gør sig skyldig i en misforståelse, når han mener, vort forslag er fremsat med henblik på det kommende valg. Han sagde udtrykkeligt, at Aksel Larsens forslag er præget af, at der forestår et valg. Det synes jeg ikke det ærede medlem skulle have påstået. Det ærede medlem skulle tænke på, at regeringen i løbet af 14 dage har fremsat 50 lovforslag. Hvis den omstændighed, at man fremsætter et lovforslag i marts, betyder, at man kun tænker på det forestående valg, kan det måske være galt for os, der har fremsat ét lovforslag, men hvordan så med regeringen, der har fremsat 50?

Vi har arbejdet med denne sag i 3 år. Vi har gang på gang opfordret regeringen til at foreslå reformer i denne retning. Vi fik i efteråret at vide, at det ville regeringen ikke. Den ville komme med forslag om kildeskat med bibeholdelse af skattefradragsreglen. Så tog vi fat på selv at udarbejde forslaget og dets begrundelse. Vi erkender, at det var et vanskeligt arbejde, og vi har ikke kunnet gøre det færdigt, så det kunne blive fremsat her i tinget før nu. Det forekommer os imidlertid, at det er tids nok til at få en behandling her i tinget og i udvalget. Vi er ganske klar over, at man ikke kan gennemføre forslaget fra en dag til en anden eller med en månedens varsel. Skatteyderne må fornuftigvis have mindst et års varsel, og jeg er klar over, at det rent sagligt selv med den bedste vilje fra regeringens side — jeg har nu ikke set ret meget til en sådan god vilje — er højst sandsynligt, at vi ikke kan få det gjort færdigt så betids, at skatteyderne kan få dette års varsel. Vi må så indstille os på, at reformen først kan træde i kraft, ikke

fra den 1. april 1965, men fra den 1. april 1966. Ja men det er en så stor reform, at den må forberedes ordentligt. Det er vi ganske klar over, men det fratager os ikke retten til at fremkomme med forslaget, så snart vi har fået det udarbejdet og har foretaget de fornødne beregninger.

Må jeg, medens jeg beskæftiger mig med med det ærede medlem hr. Axel Sørensen, sige, at jeg ikke forstår, at det radikale venstre har kunnet beslutte at ville stå på skattefradragsrettens grund. Det radikale venstre har ellers, så længe jeg har kendt det parti — og det er omtrent siden 1905 — hævdet, at det var fornuftens parti i dansk politik. Det ville være rart, hvis partiet, også hvad skattelovgivning angik, var fornuftigt. Jeg tillader mig i øvrigt at have den rent private opfattelse, at adskillige af det radikale venstres ærede medlemmer i dette ting i virkeligheden er tilhængere af ophævelse af skattefradragsretten, men at partiet har besluttet, at det må de ikke være.

Man vil gerne have en vejledende folkeafstemning. Jeg begriber det ikke. Jeg ved godt, at det er Bertel Dahlgaard, der hittede på, at man skulle have en vejledende folkeafstemning om skattefradragsrettens bibeholdelse eller afskaffelse, men jeg begriber ikke, at nogen kunne tage det alvorligt. En vejledende folkeafstemning om et sådant spørgsmål er mindre værd end ingenting af den grund, at der står i grundloven, at folketingets medlemmer ikke må rette sig efter forskrifter fra vælgerne. Uanset hvad folkeafstemningen måtte give til resultat, uanset hvad den måtte vise flertal for, er folketingets medlemmer altså pligtige ikke at tage hensyn dertil, men til deres egen overbevisning.

Jeg er ganske klar over, at det med den vejledende folkeafstemning bare var noget, man hittede på for at komme til snakke om noget andet og få et påskud til at gå imod en skattereform, som dels er fornuftig, dels ville være gavnlig for det radikale venstres vælgere.

Endelig siger det ærede medlem, at jeg